

Отъ Умио — за
болерина Бориса Бодукова!

Федоръ — чака писмото отъ
бързоходца.

Дай!

Когато царствъ самъ стои предъ тебе,
може да има тукъ болерина
Бориса!

/ Гледа писмото и почва да трепери.

Место място зрелище!

Арина — азъ не вървя — казали нѣщо
мѣстѣ предъ очите ми — погледна
проклето азъ — ти прочети писмото!

Арина — поглежда въ писмото.

Велики Боже!

Федоръ

Що е писано,

Арина? Уо?

Арина

Царевичъ Дмитрий...

Федоръ

Паднали

на коно! И се промучилъ? Или не може?

Ми може би не си го прочелъ —

Арина, дай писмото!

/ Гледа писмото и го изну-
ча отъ разкътане.

Да, до смъртъ,

до смъртъ се е пробилъ! Не ми се вярва!
Не е ли още това? Братъ Дмитрий стѣе
за мене вѣсто си — защото ние
сѣмъ тебе нѣмаме деца, Арина!

Арина,
Федоръ, Ти!

Федоръ

Наша Така е писано, Арина?
Странувамъ се в опинаване!